

RÖTT GULD
av
Amanda Lundin

KAPITEL 6

Alla muskler i kroppen spändes, pulsen susade i öronen, Gudrun sträckte sig efter dolken i bältet. Det var en man som stod med ryggen åt henne, ett strilande läte hördes. Mannen tömde sitt vatten. Gudrun smög närmare, med dolken riktad mot mannens ryggtavla. Han stod ostadigt, luktade starkt av alkohol, halmfärgat hår spillde ner över axlarna. En yxa i mannens bälte glimmade i skenet från facklorna.

En armsbredd ifrån honom. Mannen verkade ovetandes om Gudrun närvaro, han höll ett slappt tag i den köttiga lemman med höger hand, bytte fotfäste. Gudrun tog ett steg till, marken knäppte under hennes tyngd. Mannen ryckte till och vände sig om, fortfarande med lemman i handen. Munnen gapade dumt, ögonen dimmiga. Gudrun kände igenom honom; han hade deltagit vid brodern Gunnars avrättning i ormgropen. Han var en av avskummen som skrattade och roades.

”Vad vill du?” muttrade mannen. Hans ögon fick fäste vid hennes dolk. Men innan han hann släppa taget om lemman och greppa sin yxa, var Gudrun framme vid honom och öppnade upp hans hals från öra till öra med ett snitt.

”*Ghrrll...*” Mannen säckade ihop, famlade med händerna mot halsen och den röda fosen som strömmade fram.

Det var berusande, att väta dolken med fiendens blod, att ta dem av daga. Gudrun vände ryggen åt mannens ryckande kropp, besluten att slutföra sitt verk.

En dörr återstod; *huvudentrén*. En stenbelagd gång med facklor ledde fram till den mäktiga trädörren, som var omgiven av guldprydda pelare. Gudrun höjde blicken till de målade gudabilderna ovanför dörren. Snart skulle Atle och hans folk möta de verkliga gudarna.

Med hetsig andning och darrande fingrar utförde Gudrun den sista rungaldern. Målade förseglingen på det sträva träet med röddränkta och klibbiga fingrar, sjöng med hes röst. Magi och ånga lämnade hennes mun, gråa slöjor som upplöstes i nattluften.

Gudrun tog ett steg tillbaka, beundrade sitt verk. Bröstatet hävde sig, det pirrade i huden.

”Blod ska gäldas med blod”, viskade hon och gick fram till närmaste fackla vid entrédörren. Hon plockade ner det brinnande knippet av tjärvedsstickor, lågorna dansade oroligt, värmen hettade i ansiktet.

Hon kastade facklat på halmtaket. Såg hur glöden fick fäste, det knäppte och sprakade. En oljelampa stod framför entrén, hon kastade järnfatet med olja på glöden. Sprang vidare och plockade ner fler facklor, slungade dem på taket, ansatte hallen med flammor och glöd. Snart växte branden på taket, rök bolmade, lukten av bränt trä stack i näsan.

Hallen stod oåterkalleligen i brand – hettan svällde och röken stack i ögonen. Gudrun backade och såg på det vackra skådespelet. Elden slickade girigt takbjälkar och pelare, flammorna liknade dansande eldgudinnor som sträckte sina händer mot himlen.

Guldringen på Gudruns finger blänkte starkare än någonsin i det fladdrande ljuset. Ringen tycktes själv glöda, metallen värmde mot huden.

Musiken inifrån hallen dog snart ut och ersattes av rop och skrammel. Det bankades på dörrar och fönsterluckor. De kräken förstod inte att det var lönlöst, att de var instängda i en fälla. Gudrun stod kvar och red på hämndens vilda, svarta berusning. Lyssnade till fiendestammens utdragna dödsskrik, hörde dem slukas i brandens dån och tystna för alltid.

KAPITEL 7

Hon hade lyckats.

Gudrun sprang genom skogen, benen bar henne som vingar. Hjärtat fladdrade i bröstet, ville tränga sig ut. Bakom sig lämnade hon hövdingahallen i lågor, röklukten nådde ända hit, in i skogens täta mörker. Lukten av hennes frejdade dåd. Hon hade krävt gäld, avtvått skymfen. Dräpt Atle och hela hans hird.

Stigen sluttade nedåt, hon såg ljus mellan träden, hörde röster. Snart anlände hon vid udden. Den svarta älven, som ännu var fri från isens bojor, glittrade i månljuset likt en orm. På uddens klippor stod en handfull gestalter med facklor, en båt guppade förtöjd intill.

”Gudrun?” sa Harald och lyfte sin fackla.

”Jag är här!” Gudrun log och överblickade gruppen, de var alla Haralds trogna vasaller. Hon såg efter en flicka med rött hår. Men ingen av dem var Svanhild. Leendet slocknade på hennes läppar. Båten var tom, ingen annan fanns omkring.

”Var är min dotter?” kraxade hon genom en hopsnörpt hals.

Harald gick fram till henne, oro präglade hans ansikte. ”Vad har hänt? Varför är du blodig? Och varför luktar det rök?”

”Harald. Var är Svanhild.”

”Jag trodde du... Att Svanhild mötte dig.”

”Vad menar du?” Gudrun grep tag i hans arm och drog honom närmare – Harald kröp ihop, flackade med blicken.

”Kari var sen till g-gillet. Hon var inte där när Svanhild och jag gick, därför ville Svanhild gå tillbaka till hallen och säga... F-farväl till henne.”

Gudrun stirrade på honom, rynkade ögonbrynen, försökte förstå vad han svamlade om. Kari, flickan Svanhild åtrådde? Säga farväl? Hon ruskade om honom. ”Vad säger du?”

”Svanhild gick till hallen!”

Is fyllde hennes ådror. Marken gungade under fötterna, tungan förvandlades till sot. Gudrun släppte taget om Harald. Flämtade efter luft.

”Gudrun, vad är det som har hänt?” Haralds röst lät avlägsen, som om hon befann sig under vatten.

Gudrun vände sig bort och rusade tillbaka, in i skogen, utan att se sig om.